

A black and white close-up portrait of Paul Rats, an older man with a slight smile, looking towards the camera. He is wearing a dark sweater and a jacket. The background is plain white.

Ik ben Paul

Het verhaal
en de visie van
ondernemer
Paul Rats

In september 2010 reed Paul aan het einde van de middag langs de begraafplaats Eik en Duinen In Den Haag. Het is nu lastig om te zeggen waar hij op dat moment aan dacht. De kans is groot dat de nabijheid van het kerkhof invloed uitoefende op zijn gedachten. Tenslotte stond hij iedere week wel een keer aan het graf van zijn vader op begraafplaats Westerduin. Wat hij aan het graf van zijn vader deed, was misschien een tikje ongewoon. Daarom ging hij meestal pas aan het einde van de middag, als het iets rustiger was op de begraafplaats. Soms zette hij een grote zonnebril op. Want eenmaal aan het graf begon hij te praten tegen zijn vader. Altijd over het bedrijf. Hij vertelde hem wat hij voor alle anderen verzwieg. Paul weet nog dat hij er een keer over had hoe een secretaresse de sfeer in het team verziekte. Als hij aan het graf stond, gebeurde het soms dat hij de oplossing van een probleem zag. Niet omdat de geest van zijn vader hem goede raad influisterde, “Ik ben totaal niet zweverig aangelegd”. Maar omdat hij even alleen was en met een zekere afstand kon kijken naar wat er speelde. De secretaresse heeft hij ontslagen.

“Maar” zegt Paul: “er zijn regelmatig momenten dat ik mijn hart wil luchten, gewoon om het even kwijt te zijn, maar ook om te horen hoe een ander er tegenaan kijkt.” Maar een baas is een baas en de mensen om hem heen hebben altijd wel een belang. Dus hou je je mond tot je naar je overleden vader toe kan. “Het is gek natuurlijk, maar soms, als ik daar sta, is het net alsof ik zijn aftershave kan ruiken.”

Op die middag, hij weet nog dat hij een zeldzame vrije middag had en zijn huidige vrouw Marina naast hem zat, dacht hij misschien even aan zijn vader, maar zijn

weemoedige stemming verdween op slag toen hij zag dat op de parkeerplaats van de begraafplaats een paar jongens de automerken van een rijtje motorkappen afbraken. Paul vloekte, draaide zijn auto om en stapte uit. Even later had hij twee jongens te pakken. Eentje wist er zich nog los te wurmen en ging ervandoor. De ander, een jongen van een jaar of achttien had hij stevig vast.

Paul vindt het fijn om over zijn vader te praten. Hij is er niet meer, maar hij is er nog wel. Het eerste wat Paul zegt als hem wordt gevraagd wat voor een man zijn vader was, is dat hij een man was zonder ego.

Een voorbeeld

Toen hij als directeur van Schreuder van der Kolk hartproblemen kreeg en na zijn herstel genoeg moest nemen met een baantje als secretaris, (“zeg maar een mannelijke secretaresse”) van de nieuwe directeur, kwam er geen klacht over zijn lippen. Sowieso kan Paul zich niet herinneren dat hij zijn vader ooit heeft horen mopperen of klagen. “Hij was een zeldzaam positief mens.” Een karakter, Chris Rats, 40 jaar oud, leefde al jarenlang als broeder in een katholiek klooster toen hij in de bus naar Lourdes tot over zijn oren verliefd werd op de moeder van Paul. Een jaar later liet hij alles wat hem vertrouwd was, achter zich. Hij verliet het klooster met niets dan een kostuum, honderd gulden en een zinloos geworden habijt. Een piepklein appartement in de Haagse van Merlenstraat was de plek waar hij aan zijn nieuwe leven begon. Na een paar jaar kwam hij in aanraking met de zorg voor mensen met een beperking. Het zou zijn leven lang zijn werkkring blijven. Paul zegt daarover: “Dat paste goed bij hem. Hij was een sociale man, hij was een echte lieverd.”